

7. 2. 2019

Všeho se dosahuje Vírou

Víra je podstatné jméno. Kdo věří, ten existuje (slovní hříčka: v ruštině – существительное – podstatné jméno; существует – existuje – pozn. překl.). Víra vzniká tam, kde člověk překonává závislost na emocích pocházejících z vnějšího vnímání, to znamená, že dosahuje úplného řízení citů navzdor všem nezdarům, všemu neštěstí, které zasahují osobní vztahy, zdraví, vzájemné vztahy se společností. Víra otevírá přístup k duši všem duchům od Ducha svatého, duchu naděje a lásky, duchu skutečnosti, duchu tvořícímu, duchu světa, duchu Pravdy. Ti duchové „vypalují“, to znamená, že přetvářejí v člověku všechny prvky jeho temné struktury. Špinavé škraloupky anomálních záměrů, které pokrývají buněčky orgánů, se samy rozpouštějí, z organismu se vytěsňují nemoci, parazitární struktury, zařikávání, uřknutí a podobně. Čistí se oblasti vědomí, zvětšuje se objem paměti, normalizuje se krev, lymfa, játra. V buněčných krystalech se aktivizuje božská energie.

Když člověk získává přímé poznatky od Otce a na úrovni duše prochází do Království nebeského, vidí, že vnitřní a vnější cesty se shodují. A padesát vnějších bran se vnitřně odráží do duše člověka. Ty brány jsou fixované a mohou se otevřít pouze v určitém stavu člověka, to znamená, že otevření bran je spojeno s impulsy srdce, které ty brány uvádí do kruhového pohybu. Jestliže impulsy srdce jsou ve shodě s kódem brány, brána se otevírá, dveře se otevírají a vědomí člověka může do té brány vejít. Může vejít, když si uvědomuje mechanismus její aktivity, ale může si jej v zásadě také neuvědomovat. Je to jako televizor – zmáčknete tlačítko, a on funguje. A je možné chápat celý systém vztahů, které vytvářejí na obrazovce obraz. A tehdy člověk vidí, že v centru člověka je bod, který je v duši, ta sama je centrem člověka. A člověk vidí, že v duši je svět, který je přesně takový, jaký je kolem člověka, i když je vyjádřen jinak, jakoby na jiné úrovni představ.

Uvnitř každého člověka se vyvíjí vesmír totožný s vnějším světem, o který je třeba pečovat.

Svět vnitřní a svět vnější – a mezi nimi je fyzické tělo člověka. Je to konstrukce, ale ta málo co ve vědomí člověka odráží, není-li pochopení. Jsou tedy určité principy, zákony a metody, podle kterých se tvoří fyzické tělo, podle kterých se skládá, znovu vytváří, a také vzkřísuje. Je to nějaký algoritmus, který Stvořitel používá, a kterému učí své děti – budoucí Stvořitele. Nesmrtelnost tkví především v té péči a odpovědnosti, kterou si člověk stanovuje ve vztahu k tomu, co se vyvíjí v něm a také kolem něj.

Každá z padesáti bran je jako obrazovka, v níž jsou soustředěny globální znalosti, které se stále hromadí. A v centru každé obrazovky je bod, kde jsou zkoncentrovány globální poznatky o světě, o životě, o člověku. A jestli se rychlost myšlení člověka shoduje s rychlostí vyjevování běhu událostí z toho bodu, tu člověk uvidí a pochopí své srdce.

Člověk, to je právě svět. V srdci člověka může tedy být jen on jakožto totožný svému Otci. Mohou tam být orgány, systémy, spoje mezi orgány a systémy, veškerá struktura jejich vzájemného působení. Proč vzniká a mizí? Protože dostává impulsy ducha, vzniká na úrovni fyzického těla, znovu mizí a přechází na úroveň mysli. A na úrovni mysli získává možnost napravovat to, co existuje na úrovni fyzické, díky vzorovým impulsům srdce. V centru srdce vzniká pravdivý obraz, který může vše měnit. „Kde je moje místo?“, zeptal se Otec. A já jsem mu odpověděl: „V mém srdci, v jádru mne celého a v jádru každé buněčky a v jádru každé myšlenky na Tebe, Otče.“